

Farní časopis

Farnosti Všechnovice, Horní Újezd a Paršovice

2. dubna 2023 č. 4/23 ročník XVII.

Jak prožít Velikonoce?

Velikonoce nejsou svátkem jako ostatní svátky. Je to „svátek svátků“, „slavnost slavností“, jak učí církev (srov. KKC 1169).

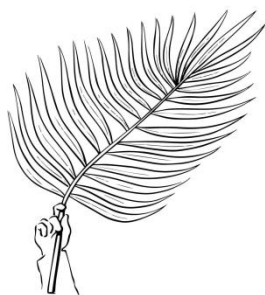
Jsou vrcholem liturgického slavení stejně tak, jako byly vrcholem Ježíšova pozemského života. Pán šel vědomě a s touhou vstříc svým velikonocům, jeho tvář byla celé jeho veřejné působení obrácena k Jeruzalému, kde měl dokonat své dílo lásky. Toužil slavit s učedníky velikonoční večeři, při které se zcela vydal jako pokrm každému z nás, toužil vypít kalich utrpení až do dna, aby nás mohl zachránit, toužil uvrhnout oheň své lásky na zem a všechny přitáhnout k sobě. Celý svůj život vyhlížel tu hodinu, kvůli které přišel. Pro našeho Pána byly Velikonoce něčím ústředním a podstatným v jeho životě. Vše k nim směřovalo a od nich vše nové začalo. Stejně tak v našem životě k Velikonocům vše vede a vše z nich má vyrůstat.

Tajemství Kristova vzkříšení, v němž Kristus zničil smrt, proniká svou mocnou silou náš život, aniž si to často uvědomujeme. Proto je třeba, abychom se vědomě do tohoto tajemství ponořili a skrze prostředky, které nám církev nabízí, přijali milost, kterou nám Pán chce dát. Velikonoce se nejen připomínají, ony se slaví a především se žijí. My se je však musíme učit prožívat, aby se postupně to podstatné z Velikonoc stalo trvale součástí našeho života. To všechno ale vyžaduje naši pozornost, náš čas, naše rozhodnutí. Můžeme Velikonocemi projít, aniž se setkáme s Kristem; můžeme je však také prožít v jeho blízkosti, spolu s ním, doslova na jeho hrudi v blízkosti jeho srdce. Velikonoce jsou svátky našeho sjednocení s Kristem. Ve křtu jsme byli s Kristem spojeni a obnova křtu, na kterou se většina z nás celou dobu postní připravuje, je jakýmsi vrcholem celých Velikonoc z pohledu našeho osobního prožívání.

Ze všech svátků mají Velikonoce nejdelsí přípravné období. To graduje ve Svatém týdnu, nazývaném podle biblického příběhu Ježíšova umučení také Pašijovým týdnem, nebo Velkým týdnem, jak ho nazývají křesťané na východě. Začíná Květnou nedělí a vrcholí svatým třídenním (tzv. triduum). Celé liturgické slavení nás postupně uvádí do Ježíšova velikonočního tajemství, proto je tak důležité do něj vědomě vstoupit, na liturgii se připravit a najít si čas i na osobní modlitbu a přípravu na slavení.

Květná neděle

Květná nebo též Pašijová neděle je označení pro šestou a zároveň poslední neděli postní. Připomíná jednak slavný Ježíšův vjezd do Jeruzaléma a zároveň se při bohoslužbách předčítá zpráva o umučení Ježíše Krista (tzv. pašije, z latinského passio - utrpení). Název svátku je odvozen od kvetoucích ratolestí, které mají připomínat palmové větve, jimiž lid vítal Ježíše při jeho vjezdu do Jeruzaléma před

Velikonocemi. V úvodní části liturgie, kdy si tento Ježíšův slavný vjezd připomínáme, se připojujeme k průvodu s ratolestmi a tím se symbolicky připojujeme ke Kristu jako pravému Mesiáši a našemu Zachránci. Rozhodujeme se jít s Kristem celým svým životem v postoji následování, bez ohledu na to, že to bude někdy těžké a náročné. Pašije, které se čtou na Květnou neděli v rámci bohoslužby slova, nejsou jen zprávou, ale i výkladem velikonočních událostí, evangelní zvěstí i vyznáním víry prvotní církve. V duchu je můžeme prožívat s Ježíšem, který vše prožil pro nás.

Ve všední dny Svatého týdne se při bohoslužbách čtou jednak předobrazné texty o Kristu z proroka Izaiáše (tzv. Písně o Božím služebníkovi; Iz 42; 49; 50), jednak úryvky evangelií popisující poslední dny Ježíšova pozemského života před jeho Velikonocemi. Záleží jen na nás, kolik lásky a blízkosti Pánu v tyto dny dáme. On potřebuje jen malinko z naší touhy, pozornosti a lásky, aby se nám opět daroval. Současně touží být s námi ve svých tajemstvích, která zpřítomňujeme v liturgii.

Zelený čtvrtek

Dopolední mše svatá ve čtvrtek Svatého týdne (tzv. Missa chrismatis) je sloužena pouze v katedrálách ve společenství se sídelním biskupem. Při ní jsou svěceny posvátné oleje a kněží při ní obnovují své kněžské závazky. Všichni si pak připomínají svou účast na všeobecném kněžství. Je pro každého kněze velmi povzbudivé, když ho alespoň část farníků na tuto mši doprovází. Vždyť je celý tento den pro kněze dnem svátečním, důležitým a výjimečným.

Mši svatou na Zelený čtvrtek večer, která se slaví na památku Večeře Páně, začíná Svaté třídenní. Je důležité, abychom všichni, kterým nebrání nějaká právní překážka, mohli při této mši sv. přistoupit k eucharistii a tak se co nejúžeji spojit s Kristem. Naše pozornost je při této bohoslužbě upřena na tři velká tajemství: ustanovení eucharistie, ustanovení svátosti kněžství a předání nového přikázání lásky. Tuto lásku Ježíš sám projevil až do krajnosti svou obětí za nás a zviditelnil ji symbolickým umýváním nohou apoštolů. Tímto činem nám Ježíš zprostředkuje odpuštění, pozvedá naši důstojnost a uschopňuje nás ke slavení eucharistie a přijetí nové smlouvy s Ježíšem. Není pro nás snadné přijmout, že náš Pán a Mistr je současně naším služebníkem. Stejně jako je pro nás těžké přijmout, že je slabý, trpící a bezmocný. Je pro nás životně důležité odložit tento večer svoji práci, svoji důležitost, svoje snahy a nechat si Pánem posloužit, abychom byli schopni mít s Ježíšem podíl a jít jeho cestou.

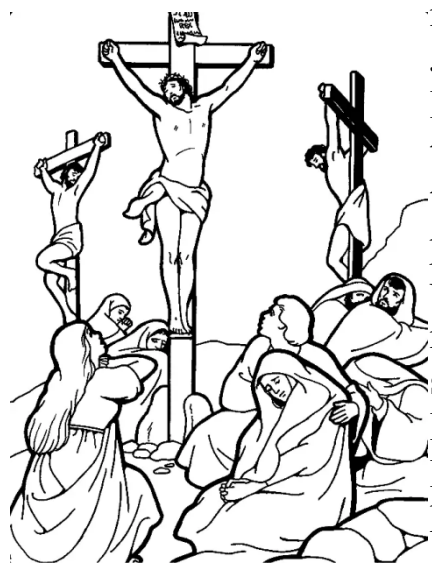
Po mši sv. je možnost prožít s Pánem chvíle modlitby v Getsemanské zahradě. Tak jako tenkrát prosil své nejbližší, aby s ním bděli alespoň hodinu v modlitbě, tak prosí i nás. Je to projev naší lásky vůči Kristu a naší věrnosti. Současně jsou tyto chvíle modlitby pro nás příležitostí, abychom i my odevzdali Bohu sami sebe, své drahé, život i smrt, celý svůj život.

Velký pátek

Velký pátek je dnem pokání a postu, poněvadž Ženich nám byl vzat. V centru celého dne je Kristův kříž, jako znamení lásky Boží ke každému z nás, znamení naší ubohosti, ale také znamení vítězství. Tento den máme uvažovat o Kristově umučení, které podstoupil pro nás a za nás. Je dobré si najít čas a v klidu se pomodlit křížovou cestu s vědomím, že vše, co se Pánu stalo, byl jeho dobrovolný čin lásky za nás. To, co Pána

nejvíce bolí, nejsou ani tak naše hříchy a slabosti, ale nedostatek vděčnosti za to, co pro nás vykonal.

Velkopáteční obřady mají tři části: bohoslužbu slova, uctívání kříže a svaté přijímání. Tento den se nikde na světě neslaví mše svatá, abychom si více uvědomili, že slavení

mše sv. je zpřítomnění reálné Kalvarské oběti Ježíše za nás. Je to den smutku a bolesti nad utrpením a smrtí našeho Milovaného. Současně si uvědomujeme velikost toho, co se tenkrát stalo a stále je přítomné mezi námi. Na znamení toho, že Pán zemřel za všechny, se církve tento den přimlouvá za celý svět. Vrcholem této bohoslužby je uctívání kříže, které je pro nás příležitostí znovu se rozhodnout pro Krista ukřižovaného jako jediného Pána svého života. Tento den se také začínáme modlit Nověnu k Božímu milosrdenství, kterou Pán přikázal napsat a šířit sv. Faustyně Kowalské (+1938 v Krakově), aby vybízela lidstvo k hluboké a neochvějné důvěře v Boží milosrdenství.

Bílá sobota

Bílá sobota je den, kdy se neslaví žádná bohoslužba. Výjimkou je společná modlitba liturgie hodin a obřad Effata, kterým jsou katechumeni připraveni na samotný křest. Věřící se scházejí k modlitbě u Ježíšova hrobu, rozjímají o sestoupení Krista mezi mrtvé a očekávají v modlitbě a postu jeho vzkříšení. Je to den tichého očekávání. Každý z nás si může uvědomit, jaké by to bylo, kdyby Kristus nevstal z mrtvých, kdyby posledním slovem našeho života bylo jen utrpení a smrt, bolest a hřích. Tím roste naše touha po živém Kristu a vděčnost za dar víry. Bílá sobota liturgicky končí západem slunce. Nastupující noc už patří obřadům velikonoční vigilie.

Vigilie Zmrtvýchvstání

Noc ze soboty na neděli je svatou nocí zasvěcenou Pánu. Vigilie Zmrtvýchvstání, která se tuto noc slaví, připomíná svatou noc, kdy Pán vstal z mrtvých. Křesťané bdí, modlí se a slaví svátosti uvádějící do křesťanského života. Velikonoční vigilie má čtyři části: obřad velikonoční svíce, bohoslužba slova, křestní bohoslužba a vlastní slavení eucharistie. Bohoslužba začíná po západu slunce mimo kostel svěcením ohně. Požehnaný oheň a od něj zapálený a požehnaný paškál (velikonoční svíce) osvěcující tuto noc jsou symbolem Vzkříšeného Krista a světla, které zvěst o jeho vzkříšení přinesla celému světu. Tma hříchu, smrti a beznaděje musí ustoupit před Kristem Vzkříšeným. Věřící si od paškálu zapalují vlastní svíce a tím dávají najevo své rozhodnutí patřit Kristu. Po příchodu do kostela zazní na adresu této svíce velikonoční chvalozpěv nazývaný též podle svého počátečního latinského slova „Exultet“.

Bohoslužba slova je tvořena devíti biblickými čteními: sedm je ze Starého zákona. Tato čtení nám připomínají dějinami postupující Boží sklánění se k člověku. Jednotlivá čtení jsou od sebe oddělena zpívanými žalmy. I když se nám tato část zdá dlouhá, je dobré ji prožít pozorně a s vědomím, jak dlouho lidstvo čekalo na milost Kristova příchodu a jak dlouho čeká Pán na každého z nás, aby nás mohl zahrnout svou láskou a proměnit svým životem. Vrcholem je novozákonní čtení z listu apoštola Pavla Římanům

o významu křtu a velikonoční evangelium. Slavné aleluja je vlastní velikonoční zpěv vyjadřující chválu Bohu za to, co pro nás vykonal.

Po homilii následuje křestní bohoslužba, ve které jsou křtěni katechumeni a kdy ostatní křesťané obnovují svůj křestní slib. To je okamžik, na který jsme se připravovali celou dobu postní. Veřejné zřeknutí se Zlého se všemi jeho lákadly a veřejné a slavnostní přiznání se ke Kristu má velkou duchovní sílu: láme moc zla nad námi a naším životem a přičleňuje nás do důvěrného společenství s Ježíšem.

Slavením eucharistie je celá bohoslužba dovršena. V plném významu je eucharistie svátostí velikonoční, totiž památkou oběti na kříži a přítomnosti Krista vzkříšeného. Svědectvím o vzkříšení pak už není jen prázdný hrob, ale každý křesťan oživený Kristovým Duchem a celé společenství věřících. Radost ze vzkříšení a naděje pro náš každodenní život si nedáme sami. Je to Boží věc, jakým způsobem se nás Pán ujme. Ze své strany se ale můžeme disponovat osobní modlitbou, rozjímáním biblických čtení a událostí z Ježíšova života, a nechat se provést těmito dny právě liturgickým slavením, které je plné krásných symbolů a obřadů. Každé Velikonoce mohou a mají být mojí paschou, tedy přechodem ze smrti do života.

Neděle Zmrtvýchvstání je pokračující oslavou Kristova vzkříšení. Od srdce k srdci, od úst k ústům se nese radostná zvěst, že Ježíš žije. On je živým Pánem nebe i země, Pánem mým a vítězem nad každým zlem. Ježíšovo vzkříšení dává jedinečnou naději na překonání smrti každému, kdo v něho věří. Naději na život, kdy smrt je už navždy bezmocná. Celý velikonoční oktáv od této neděle až do Svátku Božího milosrdenství se slaví jako jeden sváteční den, jako veliký den Páně, s radostí a vděčností. I na to je dobré si nechat čas, aby se radost z toho, že patříme Kristu, stala pro nás něčím, co utváří náš každodenní život.

P. Vojtěch Kodet, převzato z: <https://vojtechkodet.cz/>

O pár dní vpřed

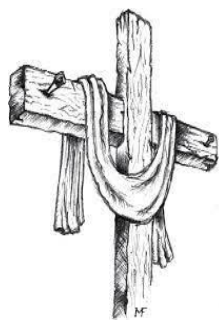
Listujeme v kalendáři:

- 2. 4. - ne - **Květná neděle**
- 6. 4. - čt - **Zelený čtvrtek**
- 7. 4. - pá - **Velký pátek, den přísného postu**
- 8. 4. - so - **Bílá sobota**
- 9. 4. - ne - **Slavnost Zmrtvýchvstání Páně**
- 16. 4. - ne - **Neděle Božího milosrdenství**
- 23. 4. - ne - **Sv. Vojtěch**
- 25. 4. - út - **Sv. Marek**
- 29. 4. - so - **Sv. Kateřina Sienská**

FARNÍ KAVÁRNA

Milí farníci, přijměte pozvání do farní kavárny v neděli 9. 4. po mši svaté na faře ve Všechovicích. Přijďte posedět, vypít kávu, prohodit řeč.

Podvečer chval

V neděli 30. 4. v 17 hodin v kostele Nejsvětější Trojice ve Všechovicích

„Mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti“ Žid 12,2

REKOLEKCE

otce Dominika Chmielewského SDB

15. předmanželský sex, výběr životního partnera, jednota s Bohem

Ve vztahu k Pánu Bohu je důležité, abychom si uvědomovali, že on chce být obyvatelem našeho srdce. Musíte si uvědomit, že ze sedmi miliard lidí si Pán Bůh vybral právě vás do neskutečného povolání, aby si z vás skrze svatý křest udělal příbytek. Všichni lidé na světě jsou Boží děti. V teologickém smyslu jsou stvořeními Boha, ale ti, kteří jsou křesťany, jsou Božími dětmi v plném slova smyslu, protože díky křtu z nás Bůh udělal svůj příbytek.

Když mluvíme o tom, že jsme povoláni, abychom vstoupili do té neskutečné intimity s Pánem Bohem, musíme si uvědomit, jak to má od prvního kroku vypadat. Naše srdce je osobním způsobem příbytkem Boha. Naše srdce není jen symbolem lásky, ale je také nadpřirozeným místem přebývání Boží lásky. Všichni mystici a svatí, lidé hluboké modlitby, hovoří, že Pán Bůh přebývá v srdci. Svatí a mystici ukazují fenomény, které jsou těžko vysvětlitelné. Bible už několik tisíc roků před tím, než to dosvědčuje kardiologie, ukazuje jevy, které jsou v srdci. Prvním orgánem, který v našem těle od počátku funguje, je srdce. Srdce, které vytváří pět tisíc krát silnější elektromagnetické pole než mozek. Srdce má svoji paměť, má svoje pocity, citění.

Když hovoříme o tom, co je naším nejhlubším JÁ... ukažte, kým jste... nikdo z vás neukáže na hlavu, všichni ukážou na srdce. Ale my často žijeme celý život na úrovni mozku, ne na úrovni srdce. Ta vzdálenost mezi hlavou a srdcem je ta největší vzdálenost v každém z nás. Proto všichni mystici, svatí a mistři duchovního života mluví o tom, abychom probudili své srdce.

Mystici, stigmatici měli probodnuté srdce ranami lásky. Otec Pio měl stigmata na srdci, stejně tak svatá Františka de Parci, svatá Maria Gema Umberta Galgani a tak dále. S takovým probodnutým srdcem se žije několik sekund. Tito svatí je měli úplně probodnuté a oni žili několik desítek roků. Když potom při pitvě vytáhli lékaři jejich srdce, byli úplně v šoku, když viděli jejich proražené srdce. Když to svatí za života říkali, že mají probodnuté srdce ranami lásky od Boha, tak si všichni mysleli, že to je jen nějaké vidění, symbol, ale oni měli skutečně probodené srdce.

Když se svatý Stanislav Kostka modlil, musel mít u sebe takovou speciální nádobu se studenou vodou, protože ten žár na jeho hrudi byl tak velký, že si tou studenou vodou musel tu horkost chladit.

Když umřela svatá Maria Malgozata od Serafinů, teplota jejího těla klesla až tehdy, když jí z hrudi vytáhli srdce.

Když umřela svatá Terezie z Avily, lékaři nedokázali ještě pět hodin po smrti vytáhnout její srdce z těla. Když potom otevřeli její hrudní koš, vyšlo najevo, že to její srdce je tak horké, až se z něho vypařuje.

Když se říká, že se máme modlit z celého srdce, když svatí mluví o tom, že jejich srdce hoří láskou k Pánu Bohu, tak tu nejde jen o symbol, ale o fyzický fenomén, který se děje v srdci.

Proč nám to Pán Bůh ukazuje, kde v nás je? Není v hlavě, není v lokti, není v koleně, je v srdci, protože se musíme naučit najít Boží přítomnost v našem srdci. Jsme povinni učit malé děti ne formu modlitby Otče náš, Zdravas a tak dále, protože tomu oni nerozumí, ale učit je, že Bůh, jejich největší přítel, je v jejich srdci a mají si s ním ve svém srdci povídat. Zavřít oči, dát si ruku na hrud' a modlit se k Pánu Ježíši, který je v jejich srdci. A až potom, když budou cítit jeho přítomnost v jejich srdci, mohou mluvit k tomu, který je v nich.

První věc tedy, kterou musíme udělat, když se chceme začít modlit, je probudit svoje srdce, všechny své myšlenky, svoje slova, všechny svoje touhy směřovat k srdci. Protože on tam je. Uvědomění si a soustředění se na jeho přítomnost v tobě musí vzrůstat z minuty na minutu, z hodiny na hodinu. Máme si uvědomit, že on je tu ve mně a cítit každý pohyb srdce, každou myšlenku.

Musíte si uvědomit jednu věc. Člověk v 19. století za celý svůj život nedostal tolik informací, které my v dnešní době dostaneme v průběhu jednoho dne. Člověk z minulých století přirozeně přebýval v tichu, velmi mnoho času trávil v lůně přírody. Celé žití našich předků bylo zanořené v neustálé žehnání všeho, začínajíc od chleba, před odchodem z domu i při příchodu domů, žehnali pole, jídlo, žehnali sobě navzájem...

Na nás útočí stále každý den masmédia, televize, rádio, internet. Je skoro nemožné vypnout televizi, kleknout si, pomodlit se. Proto je ve tvém nitru velký ruch a nedokážeš ve tvém srdci vnímat Boží přítomnost, soustředit se na Pána Boha. Proto ztišení, musí být vstupem do modlitby.

Být několik minut v tichu a uvědomit si jeho přítomnost v tobě, protože Pán Bůh je v srdci a prvním krokem k dobré modlitbě je, že budu spolu s Pánem Ježíšem přebývat ve svém srdci. Z hlubin svého srdce myslet, z hlubin svého srdce hovořit, z hlubin svého srdce se dívat, z hlubin svého srdce se pohybovat.

Ježíš, který učí mystiky a svaté kontemplaci, stále učí jednu věc: každá myšlenka, každý krok, každý pohyb - ve mně, z lásky ke mně. Všechno, co kdy děláš, musíš dělat v Boží lásce. Děláš dva kroky vpravo, nepřestáváš se soustředit na Pána Boha, který je v tobě, uděláš dva kroky doleva a stále jsi s ním sjednocený ve svém srdci. Uvidíš, že velmi rychle zjistíš, že někdo přebývá ve tvém srdci, že jeho přítomnost je v tobě a všechno se začíná měnit.

Už nemluvíš Zdravas Maria někam do vesmíru a říkáš si jestli mě vůbec slyší nebo ne, ale mluvíš do nitra, do hlubin svého srdce, usmíváš se na něho, který je v tobě, vyznáváš svoji lásku tomu, který přebývá v tobě. Svatý Augustin říká: moje nejhlubší já,

to je On. Tvým úkolem je prodlužovat tuto intimitu s Pánem Bohem ve tvém srdci a snažit se o stále větší soustředění se na něho ve tvém srdci. Pokaždé, když se rozptýlím, tak se vracím hned do hlubin svého srdce, protože on tam je. Žiji neustále na úrovni svého srdce. Na začátku to není lehké, protože zjistíš, jak mnoho jsi rozptýlený, všechno tě rozptyluje, ale když to budeš trénovat a pokaždé se vracet do svého srdce a každou činnost, každý krok bude sjednocený s ním ve tvém srdci, budeš vnímat Boží přítomnost, která bude vyplňovat tvoje nitro.

Ještě poslední slova na závěr: máme tu relikvie velkých svatých. Někdo si může pomyslet, o co jde v tom křesťanství, že líbáme kousek hábitu či kosti nějakého svatého. Zda to je nějaká nová forma nekromanie?

Když jsme v semináři líbali relikvie svatých, tak jsme si dělali různé hlouposti a žerty, například kdo nejhlasitěji políbí relikvii a potom chodili seminaristi k relikviím a hlasitě líbali relikvie a všichni se smáli. Ale my jsme nepochopili, o co vlastně v těch relikviích jde.

Proč relikvie? Protože svatí to jsou lidé, kteří jako prioritu svého života měli přebývání v Boží přítomnosti. Když Ježíš vstupuje do Jordánu, sestupuje na něho Duch svatý ve formě holubice. Představte si, že na vás spočine holubice, budete ji mít na svém rameni... a teď jak mnoho musíš být soustředěný na tu holubici. Jak musíš vážně udělat každý krok, abys toho ptáčka nevyplašil ze svého ramena. To je takový obraz, jak se musíš soustředit na to, abys neztratil obraz Pána Boha ve svém srdci. Na začátku se nám to může zdát velmi umělé a velmi těžké, ale potom rychle zjistíte, že vcházíte na novou úroveň uvědomování si Boží přítomnosti ve vás a budete se na všechno dívat z hlubin svého srdce, budete vnímat Boží vnuknutí ve svém srdci, Boží hlas ve vás. Budete vnímat takové fyzické fenomény ve svém srdci. Vaše srdce bude citlivé. Bůh bude s vámi mluvit skrze různé pocity a vnímání ve vašem srdci a například když ve vašem srdci bude ta nejmenší věc, která se nebude Pánu Bohu líbit, zažijete tam nějaký nepokoj. Když budete dělat všechno ve shodě s Boží vůlí, budete cítit rozkoš, příjemné pocity ve vašem srdci.

Satan bojuje o to, aby vás obral o pokoj v srdci. Pokaždé, když přichází hřích, to jakoby na mé srdce přicházel temný oblak a začínám ztrácet citlivost mého srdce. Svatí to jsou lidé, kteří prioritou svého života udělali žít ve svém srdci Boží přítomnost - celý den jak dýchali, hýbali se, hovořili, pohybovali se - vše v Boží přítomnosti. Když pak zemřeli, Boží přítomnost pronikla jejich hábit, kosti, kůži... protože oni se celý čas naplňovali Boží přítomností a ta Boží přítomnost je úplně pronikla, takže já když líbám kousek hábitu nebo kosti svatého, tak já líbám Boží přítomnost v tom kousku hábitu nebo kosti, kterou ten svatý vyzářoval.

Když na svatého Pavla sestoupil Duch svatý, tak mu lidé kradli jeho oděv a látky, které dělal a ty kousky látek potom kladli na nemocné a ti byli uzdravováni a tak stejně je kladli na posedlé a z nich vycházeli zlí duchové. Svatý Pavel byl tak naplněn Boží přítomností, že čehokoliv se dotkl, tak to bylo naplněno Boží přítomností, která tam zůstávala navždy.

Když byl Duchem svatým naplněný svatý Petr, tak i jeho stín uzdravoval. Představíte si něco takového? Lidé kladli nemocné při cestě do chrámu, aby alespoň stín svatého Petra padl na ty nemocné a aby byli uzdraveni.

Mluvil jsem s jedním knězem, který má dar prorocství a dar číst v srdcích a on mi řekl, jak dostal tento dar. Zní to velmi směšně, ale z této perspektivy velmi reálně. Kamarádil se s jedním knězem - otcem Emiliánem Tardifem, který jednou přespával na jeho faře. Jednu noc a potom šel dál. Byl to velký charizmatik, začal teď proces jeho beatifikace, měl velmi mnoho darů Ducha svatého a ten můj kamarád si další večer lehl do té postele, kde spal Emiliáno Tardif a na druhý den začal působit stejnými dary, jako otec Emiliáno Tardif. Boží přítomnost byla na Emiliánovi tak velká, že tam kde spal, to co nosil, všechno bylo naplněno Boží přítomností. Mým snem je, aby například každý otec v tomto kostele, tak moc chodil v Boží přítomnosti, že když jeho dítě onemocní, tak první věc nebude cesta do nemocnice, ale otec jen sebere svoji košili, ve které byl v neděli na mši svaté a položí ji na své dítě, protože v té košili přijal všemohoucího Boha do svého těla, do své krve a tak velmi se s Ním sjednotil, že Boží přítomnost pronikla tu košili, ve které byl.

Když jsme se modlili nad posedlou osobou a démon tu osobu nechtěl opustit, modlili jsme se, co máme udělat, a přišlo vnuknutí, abychom položili albu, ve které jsme sloužili mši svatou, a když jsme to udělali, tak ta posedlá osoba začala křičet, že ta alba ho nesmírně pálí. Alba nemůže pálit. Co páliho démona? Boží přítomnost, která byla naplněná v albě. Protože tu (na oltáři) je nebe, způsobem, který je neopakovatelný a jedinečný. Protože tu je jeho kněz, který je pomazaný a naplněný Boží přítomností a démon nedokázal snést albu, kterou měl ten kněz oblečenou, která mnoho let v čase eucharistie byla proměněná Boží přítomností plynoucí z přítomnosti Ježíše na oltáři.

Mám dojem, že každý den mluvím čím dál déle. Dívám se na hodiny a jsem v šoku.... :) Ale dobře, amen :)

16. část příště, Překlad slovenského překladu Šlosarová Anička

Poselství Panny Marie z Medžugorje

z 25. března 2023

„Drahé děti! Ať je pro vás tento čas časem modlitby.“

Z deníčku sv. Faustyny Kowalské

(699) Má dcero, říkej celému světu o mém nesmírném milosrdenství. Toužím, aby svátek Milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše, a zvláště pro ubohé hříšníky. V tento den je otevřeno nitro mého milosrdenství; celé moře milostí vlévám do duší, které se ke zdroji mého milosrdenství přiblíží. Duše, která přijme svátost smíření a svaté přijímání, dosáhne úplného odpuštění vin a trestů; v tento den jsou otevřena všechna stavidla Boží, skrze něž proudí milosti; ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jako šarlat. Mé milosrdenství je tak veliké, že je nepochopí žádný rozum, ani lidský, ani andělský, za celou věčnost. Vše, co existuje, má svůj původ v nitru mého milosrdenství. Svátek Milosrdenství vzešel z mého nitra, toužím, aby byl slavnostně slaven první neděli po Velikonocích. Lidstvo nedojde pokoje, dokud se neobrátil ke zdroji mého milosrdenství.

Uzávěrka dalšího čísla je 20. dubna – pište, ať máme co psát

Farní časopis farnosti Všechnovice, Horní Újezd a Paršovice

Ročník: XVII., Číslo 4/23, vydáno 2. dubna 2023, vychází 11x ročně

Redakce: Anna Šlosarová, Anna Cíchová, tisk: Anna Šatánková, Denisa Šatánková,
pod záštitou P. Vratislava Kozuba, email: Farnicasopis@centrum.cz, www.farnost.net
Kontakt na kněze: P. Vratislav Kozub, mobil: 731626508, e-mail: vkozub@seznam.cz